

NOJŠNIM

● — pointa

O KOLEČKO VÍČ

DAVID LAUDA

VINCENT

ŠIMON

TONDA

BRONĀ

SHAKESMELOUN

O kolečko víc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

David Lauda

O kolečko víc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© David Lauda, 2021
Ilustrace © Pavla Filip Navrátilová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7650-495-0
ISBN e-knihy 978-80-7650-702-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7650-703-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7650-701-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

DAVID LAUDA
O KOLEČKO VÍC

JAK TO CHODÍ U LIBEČKŮ

Seděl na baru ve skvěle padnoucím obleku z té nejdražší a nejluxusnější látky na světě. Obleky i všechno ostatní, včetně spodárů, si nechával šít na míru v italském Miláně u dvaadevadesátiletého krejčího, který šil i pro Jamese Bonda a královnu Alžbětu. Na krku mu seděl perfektní motýlek, stejně rudý jako rtěnka černovlasé krasavice po jeho pravém boku. Zvedl svou každodenním cvičením namakanou pravačku a lusknul prsty, aby na svou přítomnost upozornil naprosto nenamakaného barmana s obličejem scvrknutým jak poslední křížala v balíčku nebo shnilá švestka.

To lusknutí bylo tak velké, že otřesy o síle menšího země-třesení zaznamenali až na druhém konci města.

„Jeden organický jahodový shake, protřepat a hlavně pořádně zamíchat prosím,“ objednal si s pohledem tak pevným, až se barman málem zlomil vejpůl. „A tady pro dámu mátový čaj s citronem,“ doplnil superagent Vincent Libeček svou objednávkou hlasem tak úderným, že by získal víc Zlatých slavíků a cen Grammy než Karel Gott s Justinem Bieberem dohromady, a to i bez zpěvu.

„Viny, vstávej,“ pohládila Vincenta po vlasech jeho máma Nina a udělala tak tečku za dalším z jeho superagentských snů, o kterých ale neměla ani páru. Kdyby o nich páru měla, určitě by tam neudělala tečku, nýbrž čárku, dvojtečku nebo středník. Anebo by tam napsala *pokračování příště* a tři tečky, jak to bývá v jejích oblíbených nekonečných seriálech, když chtějí udržet diváky v napětí až do dalšího dne. Horší ale je, když po tomto dílu, napínavém jako kšandy někoho, kdo snědl perníkovou chaloupku, následuje víkend a na pokračování musí věrní diváci čekat až do pondělního večera.

„Musíš do školy, zlatíčko, tak šup z postele, nasedat do kočáru a honem na snídani. Lupínky s mlékem už máš nachystané na stole,“ zavelela máma a na hlavě si několika lad-

nými, pro muže a kluky nepochopitelnými pohyby vytvořila z ručníku turban.

Vincentova máma Nina Libečková velet musela. Pan Libeček byl totiž vojákem z povolání a byl zrovna na misi až v Sýrii, což zrovna není co by kamenem dohodil. Není to ani co by kamenem dokopl. Není to Břidličná, kde byl generál Libeček se svou jednotkou „doma“.

Sýrie se nachází v Asii, což je fakt, vážně, doopravdy, bez legrace hodně, hodně, hodně daleko. Museli byste z Pšoukovic, vesničky, kde Libečkovi a pár desítek dalších občanů obývá svá obydlí, pěšky na autobus do Vranic, z Vranic již zmíněným autobusem, řekněme, staršího typu do Vejprtic, z Vejprtic vlakem ještě o něco staršího typu do Lživic a ze Lživic něčím, co už jen z opravdu velké dálky připomínalo vlak, do Prahy. Z Prahy do Damašku, hlavního města Sýrie, už naštěstí jen letadlem.

Pan generál Libeček volal Vincentovi a paní Libečkové jen několikrát v měsíci a pro všechny tři to byly ty nejlepší dny. Tátu sice Vincent viděl jen přes webkameru svého modrého HP Pavilion notebooku, ale v tu chvíli to bylo fuk, protože byli prostě spolu.

„Broučku, copak jsi to zase povídal ze spaní, hm?“ zkoušela se paní Libečková dozvědět aspoň něco z Vincentova tajného nočního života a mazala si svůj opečený toust margarínem. Pak na něj nanesla lehkou vrstvu borůvkového džemu, zakousla se a usrkla horké kávy. Děkala to vždycky stejně. První dva tousty pokaždé připálila, takže když vyskočily z toustovače jako losos nad hladinu, vypadaly, jako by je obalila ve strouhance z černého uhlí. Do koše! Paní Libečková tyto dva tousty nazývala „pokusné“. Další dva už byly většinou v pořádku. Když se tedy k toustovači nedostal *náhodou* někdo jiný a *náhodou* neotočil čudlíkem na nastavení teploty a stupně propečení.

A tím někým myslím Winstona! Winston je Vincentův nejlepší kamarád.

Winston je pes. Winston je francouzský buldoček s ryze anglickým jménem po Winstonu Churchillovi. Ale o Winstonovi až později.

Každý den si paní Libečková připravila čtyři tousty s margarínem a džemem a zalila je hrnkem kávy. Vincentovi připravila jeho oblíbené lupínky s mlékem nebo den starý rohlík opečený v troubě do křupava, máslo a kakao.